

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyň JUDr. Věry Jakobové a JUDr. Ivany Šimové ve věci

žalobce: **K ■■■ Q ■■■**, narozený dne ■■■■■■■■■■
bytem ■■■■■■■■■■
zastoupený advokátem Mgr. Janem Vlkem
sídlem Římská 104/14, 120 00 Praha

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj**, IČ 66002222
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha

o náhradu škody nemajetkové újmy

o odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 26. 1. 2018 č. j. 4 C 143/2016-218

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 26. 1. 2018 č. j. 4 C 143/2016-218 uložil Okresní soud v Tachově žalované povinnost zaplatit žalobci 40 484 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 40 484 Kč od 16. 4. 2016 do zaplacení do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I), ohledně částky 32 948 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 32 648 Kč od 16. 4. 2016 do zaplacení zamítl (výrok II), dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 27 066,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 27 066,50 Kč od 16. 4. 2016 do zaplacení, do 3

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Šnajdrová.

dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III), řízení o náhradě nemajetkové újmy ohledně částky 29 183,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 16. 4. 2016 do zaplacení zastavil (výrok IV) a konečně pak žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 4 675 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Vlka (výrok V).

2. Proti rozsudku soudu prvního stupně podali odvolání žalobce i žalovaná.
3. Žalobce odvoláním napadá výroky II, IV a V, neboť má za to, že soud prvního stupně nepřihlédl „k žalovanou tvrzeným skutečnostem a označeným důkazům a že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním“. Pokud jde o výrok II rozsudku soudu prvního stupně žalobce nesouhlasí s postupem soudu prvního stupně pokud jako účelně vynaložené neposoudil náklady na úkony, které se vztahovaly k šetření Policie České republiky. Žalobce má za to, že trestní řízení má svůj význam, neboť mnozí úředníci teprve při posuzování věci v rámci trestního řízení ztratí pocit jakési beztrestnosti a neomezené moci a samo posouzení a projednání věci orgány činnými v trestním řízení může a v praxi zcela jistě povede přinejmenším k nápravě nesprávného úředního postupu pro budoucnost, ale i zpětně a tedy i náklady na úkony směřující k prošetření jednání úředníků bude možné v určitých případech posoudit jako účelně vynaložené. Žalobce připomíná, že v dané věci orgány činné v trestním řízení přímo na stavebním úřadě zajistily veškerou dokumentaci, počítače a další důkazy a následně v trestním řízení po dobu dvou let projednávaly a detailně posuzovaly jednání úřednic, které shledaly v mnoha případech nezákonným. V takovém případě nelze náklady vynaložené na úkony právní služby v rámci tohoto řízení považovat za neúčelné. Pokud jde o náhradu nákladů za úkony právní služby v rámci šetření u veřejného ochránce práv pak nelze přehlédnout, že i soud prvního stupně se o závěry tohoto šetření, pokud jde o nesprávný úřední postup stavebního úřadu, opřel. I když výsledkem šetřením u veřejného ochránce práv jsou skutečně toliko doporučení a návrhy, jejich význam dle mínění žalobce nelze opomíjet, když veřejný ochránce práv představuje pro úřady autoritu *sui generis*. V posuzovaném případě právě úkony u veřejného ochránce práv do značné míry směřovaly k nápravě nesprávného úředního postupu jak v této věci, tak i v ostatních řízeních, kde účastníkem je žalobce. Stavební úřad i Městský úřad v Plané a Krajský úřad v Plzni se řídily doporučením veřejného ochránce práv v jeho závěrečné zprávě a respektovaly jeho doporučení. Žalobce tak uzavírá, že teprve kombinace všech uvedených řízení, tedy u Policie České republiky, veřejného ochránce práv a Krajského soudu v Plzni vedla k nápravě nesprávného úředního postupu u stavebního úřadu v Plané, kdy teprve společně tato řízení pomohla zastavit a napravit nesprávný úřední postup úřednic tohoto stavebního úřadu. Žalobce poukazuje na to, že z mnoha provedených úkonů vybral pouze ty, které směřovaly ke zrušení nebo změně nezákonných rozhodnutí či k nápravě nesprávného úředního postupu. Pokud jde o výrok IV napadeného rozsudku žalobce nesouhlasí s tím, že by nárok za dané období uplatnil dvakrát, když jasně oběma na sebe navazujícími žalobami vymezil na sebe navazující období dvou let, za které požadoval nárok přiznat. Prvým obdobím je období od května 2011 do října 2013, kdy došlo ke zrušení veřejnoprávní smlouvy, nyní v tomto řízení požaduje částku za období dvou let následujících, tedy za období od 10. 10. 2013 do 10. 10. 2016, když v této žalobě ponížil žalovanou částku oproti předchozí na základě výpočtu podle pravomocného rozsudku. Ve vztahu k výroku V o nákladech řízení má žalobce za to, že je na místě přiznat mu plnou náhradu nákladů řízení, a to stejně jako v předchozím řízení, kdy soud poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 5. 2. 2014 sp. zn. 30 Cdo 2707/2013. Rovněž rozhodnutí Ústavního soudu České republiky sp. zn. II. ÚS 157/13 podporuje názor žalobce v tom smyslu, že soud prvního stupně měl z důvodů zvláštního zřetele hodného přiznat žalobci plnou náhradu nákladů řízení bez ohledu na to, že neměl plný úspěch ve věci. Žalobce tedy navrhuje, aby odvolací soud změnil napadené výroky rozsudku soudu prvního stupně tak, že žalobě žalobce v plném rozsahu vyhoví a žalobci přizná právo na náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaná odvoláním napadá výroky I a III rozsudku soudu prvního stupně. Podle názoru žalované je třeba při posouzení nároku na nemajetkovou újmu vyvolanou délkou řízení ujasnit si,

zda se lze zabývat celkovou délkou tohoto (správního) řízení, resp. celkovou délkou té jeho části, která byla předmětem žaloby, či zda nesprávný úřední postup může být zvažován jen v souvislosti s případnými jednotlivými průtahy správních orgánů. Vykazuje-li správní řízení „civilní“ povahu, dopadají na ně články VI odstavce 1 Úmluvy a 38 odstavce 2 Listiny základních práv a svobod a lze se ve vztahu k takovému řízení zabývat otázkou přiměřenosti jeho celkové délky, přičemž se i presumuje vznik újmy spojované se stavem nejistoty, do něhož byl poškozený v důsledku nepřiměřeně dlouhého řízení uveden a v němž byl udržován. Na takové řízení lze rovněž aplikovat závěry vyjádřené ve stanovisku občanského a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. Cpjn 206/2010 ze dne 13. 4. 2011 (dále jen Stanovisko). Naopak jde-li o správní řízení, na které články VI odstavec 1 Úmluvy a 38 odstavec 2 Listiny nedopadají, nemůže být zvažován nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb., ale jen nesprávný úřední postup dle § 13 odst. 1 věty druhé tohoto zákona. V takovém případě lze postihovat jen jednotlivé průtahy řízení a navíc se neuplatní ani vyvratitelná domněnka vzniku újmy, takže poškozený je povinen prokázat jak její vznik, tak příčinnou souvislost mezi průtahy a vznikem újmy, přičemž tyto skutečnosti vyplývají právě z rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 344/2014 a sp. zn. 30 Cdo 968/2014. Žalovaná má za to, že v projednávané věci neměla být posuzována celková délka správního řízení, ale toliko jednotlivé průtahy v řízení a současně by žalobce mělo tížit nejen břemeno tvrzení ohledně vzniku nemajetkové újmy, ale i břemeno důkazní. Žalovaná doplňuje, že tato právní argumentace nebyla v předcházejícím řízení, které se týkalo dřívějšího období, uváděna, a to z toho důvodu, že v mezidobí došlo k výraznému posunu judikatury Nejvyššího soudu České republiky týkající se vedlejšího účastníka správního řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nebyl žadatelem, ani další dotčenou osobou, na kterou se pro společenství práva nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu, lze jej zcela jistě podřadit pod ust. § 27 odst. 2 správního řádu. Žalovaná poukazuje na to, že soud prvního stupně v odůvodnění odvolání napadeného rozsudku uvedl, že pro dané správní řízení byl použitelný článek 6 odstavec 1 Úmluvy a že v důsledku toho byla presumována existence nemajetkové újmy a nebylo třeba prokazovat její vznik. S tímto žalovaná nesouhlasí. Soud prvního stupně neuvedl, na základě jakých podkladů došel k závěru o ohrožení imisemi, neboť ze správního spisu nelze tento závěr učinit. Žalovaná připomíná, že předmětem řízení je stavba zimoviště skotu, sklad zemědělské techniky, přípojka elektro, vodovodní přípojka a komunikace, nikoli možný pohyb hospodářských zvířat po pozemcích stavebníka. Žalobce není účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, o jehož právech mělo být přímo rozhodováno, a soud opírá jeho dotčení pouze na základě možného vzniku imisí, které však nebyly v souvislosti s předmětnými stavbami prokázány. Žalobce své tvrzení o vzniku nemajetkové újmy ničím nedoložil a nepředložil žádné doklady, z nichž by bylo zřejmé, že mu nemajetková újma skutečně vznikla. Pokud jde o náklady správního a soudního řízení má žalovaná za to, že není prokázáno, že by všechny úkony právní služby právního zástupce žalobce byly účelně vynaloženy na nápravu nesprávného úředního postupu. Pokud žalobce nesouhlasí se závěry soudu, že náklady vynaložené v rámci podnětu k šetření Policie České republiky či veřejné ochránkyně práv nejsou účelně vynaloženými náklady, pak žalovaná k tomu uvádí, že posouzení věci z hlediska trestního práva či šetření veřejné ochránkyně práv nemůže vést k nápravě případného nesprávného úředního postupu. Žalovaná výtýká soudu prvního stupně, že přiznal žalobci náklady řízení jako účelně vynaložené bez konkrétního posouzení, zda každý konkrétní úkon byl skutečně vynaložen účelně, neboť žalobce podával ve správním řízení velké množství podání, která pak opětovně doplňoval a ne každé podání lze za účelné shledat. Konkrétně tyto výtky žalovaná směřuje k úkonům žalobce označených pod body 3, 18 a 19, kdy odvolání žalobce byla často zamítána, dále proti úkonům pod č. 5, 6, 30, 31 a 32, kdy žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti stavebního úřadu nebyly vždy shledány důvodnými, a dále vůči úkonům označeným 33, 38, 39 a 40, kdy ani námítky podjatosti nebyly shledány důvodnými. Pokud jde o překážku věci pravomocně rozsouzené žalovaná uvádí, že soudní spor za předcházející období je pravomocně ukončen a žalobci přiznal zadostiučinění za období od ledna 2013 do 27. 4. 2015, tedy do dne podání předcházející žaloby. Tento rozsudek

pak představuje k výše uvedenému období překážku věci rozsouzené. V závěru odvolání žalovaná uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za právně nesprávné a navrhuje, aby odvolací soud rozhodl tak, že napadený rozsudek soudu prvního stupně se ruší a věc se vrací k dalšímu řízení soudu prvního stupně anebo aby věc sám posoudil a rozhodl. V takovém případě žalovaná navrhuje, aby byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta a žalované přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

5. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212 a) o. s. ř., posoudil důvody odvolání a dospěl k závěru, že odvolání účastníků nejsou důvodná.
6. Žalobou podanou u soudu prvního stupně 21. 12. 2016 uplatnil žalobce nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy v souvislosti s průtahy a nesprávným úředním postupem ve správním řízení ve věci odstranění stavby stavebníka C. H. v k.ú. , obec nazvané Zimoviště telat a skotu. Žalobce uplatnil nárok za období od zrušení veřejnoprávní smlouvy dne 10. 10. 2013 do 10. 10. 2016. Žalobce poukazoval na to, že v řízení dochází k průtahům a opakovaným pochybením, což konstatoval jak veřejný ochránce práv, tak i Krajský soud v Plzni, který rozsudkem ze dne 17. 3. 2015 č. j. 57 A 56/2014-112 uložil stavebnímu úřadu v Plané rozhodnout ve věci. Žalobce dále konstatuje, že se na základě podané žaloby již domohl vůči žalované náhrady škody a nemajetkové újmy za období do října 2013, kdy došlo ke zrušení veřejnoprávní smlouvy, která opravňovala stavebníka realizovat stavbu zimoviště. Žalobce pod body 1 až 40 v podané žalobě specifikoval jednotlivé úkony právní služby, které provedl právní zástupce žalobce, přičemž dle tvrzení žalobce veškeré tyto úkony směřovaly k odstranění průtahů v řízení nebo nesprávného úředního postupu; celkem tak uplatnil na náhradě škody spočívající v nákladech na právní zastoupení částku 62 920 Kč včetně daně z přidané hodnoty, dále uplatnil náhradu za cestu advokáta v celkové výši 10 512,48 Kč a pokud jde o nemajetkovou újmu, která žalobci dle jeho tvrzení vznikla s ohledem na průtahy ve správním řízení, požadoval částku 56 250 Kč a při výpočtu výše tohoto nároku vycházel z propočtu obsaženého v pravomocném rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 21. 7. 2016 č. j. 4 C 45/2015-52. Žalobce rovněž požadoval přiznání úroků z prodlení, kdy prodlení žalovaného začalo po marném uplynutí šestiměsíční lhůty po doručení výzvy k úhradě dne 15. 10. 2015, tedy ode dne 16. 4. 2016. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Poukazovala na to, že se jedná již o druhou žalobu žalobce o náhradu škody a nemajetkové újmy, když Okresní soud v Tachově rozsudkem z 21. 7. 2016 již přiznal žalobci zadostiučinění za období od ledna 2013 do 27. 4. 2015, tedy do dne před podáním předcházející žaloby. Žalovaná dále namítala, že žalobce nebyl účastníkem stavebního řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, o jehož právech mělo být přímo rozhodováno, a výsledek správních řízení nemá přímý vliv na existenci, rozsah, ani výkon jeho práva ve smyslu článku 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť o jeho právu není v řízení rozhodováno, ač rozhodnutím může být dané právo nepřímým dotčeno. Nelze tedy podle názoru žalované článek 6 odstavec 1 Úmluvy a na něj navazující judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a judikaturu Nejvyššího soudu České republiky, včetně stanoviska Nejvyššího soudu České republiky Cjpn 206/2010 ze dne 13. 4. 2011, na délku posuzovaného řízení aplikovat. Pokud jde o vznik škody, žalovaná uvádí, že žalobce se domáhá náhrady škody za náklady správního řízení, nikoli za náklady účelně vynaložené na nápravu nesprávného úředního postupu stavebního úřadu, kdy nelze mít za to, že veškerá písemná podání a právní poradenství ve věci směřovaly k odstranění nesprávného úředního postupu stavebního úřadu. Žalobce tak podle názoru žalované požaduje náhradu nákladů řízení, které dle ust. § 79 odst. 3 správního řádu nese sám. Soud prvního stupně provedl důkaz listinami, které předložili účastníci, dále spisem Městského úřadu Planá – stavebního úřadu sp. zn. 3838/2013, zprávou veřejného ochránce práv a také spisem Okresního soudu v Tachově sp. zn. 4 C 45/2015 a ve věci rozhodl napadeným rozsudkem. Nároky uplatněné žalobcem posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále zákon o odpovědnosti). Soud prvního stupně vzal za prokázané, že ve správním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu podle § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti, když v tomto směru

odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 3. 2015 č. j. 57 A 56/2014-112 a i na závěry zprávy veřejného ochránce práv. Soud prvního stupně v tomto směru uvádí, že dospěl k totožným závěrům ohledně pochybení a nečinnosti stavebního úřadu. Ve vztahu k nároku na náhradu škody ve smyslu ust. § 31 zákona o odpovědnosti soud prvního stupně uvedl, že tato náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Dále soud prvního stupně konstatuje, že žalobce prokázal, že na základě plné moci ze dne 8. 3. 2013 jej v řízení ve věci stavby budovy nazvané zimoviště telat a skotu na pozemcích parc. č. ■■■■■ ■■■■■ v k.ú. ■■■■■ obec ■■■■■, stavebníka O ■■■■■ H ■■■■■ zastupoval advokát Mgr. Jan Vlček. Poté se soud prvního stupně zabýval tím, zda veškeré náklady uplatněné žalobcem na nákladech právního zastoupení lze posoudit jako náklady řízení, které byly žalobcem vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu ve smyslu ust. § 31 zákona o odpovědnosti. Takovými úkony shledal soud prvního stupně ty, které učinil zástupce žalobce ve správním řízení a které jsou specifikovány v žalobě pod body uvedenými v odstavci 19 odůvodnění napadeného rozsudku. Naopak soud prvního stupně dospěl k závěru, že jako účelně vynaložené na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí či nápravu nesprávného úředního postupu nelze posoudit zejména ty úkony, které se vztahovaly k šetření Policie České republiky na základě oznámení žalobce, když tyto úkony nemohly vést ani ke zrušení či změně rozhodnutí ve správním řízení ani k nápravě nesprávného úředního postupu, a dále žalobci z titulu nároku na náhradu škody nepřiznal náklady na úkony advokáta, které se vztahovaly k podání veřejnému ochránci práv, včetně účasti na jednání u veřejného ochránce práv a cestovního k těmto jednáním, když tyto úkony soud prvního stupně rovněž nepovažuje za úkony, které by směřovaly ke zrušení nebo změně nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu. Soud prvního stupně dodává, že výsledek řízení u veřejného ochránce práv nemohl vést k nápravě nesprávného úředního postupu, kdy ze strany veřejného ochránce práv ve vztahu k příslušnému úřadu se jedná pouze o doporučení a návrhy. Soud prvního stupně tedy přiznal žalobci náhradu škody spočívající v nákladech na právní zastoupení za 24 úkonů právní služby a cestovné advokáta na místo stavby dne 22. 10. 2013, tedy částku 40 484 Kč, a ve zbývajících částech, tedy ohledně částky 32 948 Kč, byla žaloba zamítnuta, včetně požadovaného úroku z prodlení ve vztahu k této částce. Pokud jde o nemajetkovou újmu, postupoval odvolací soud stejně jako v předchozím řízení vedeném pod sp. zn. 4 C 45/2015. Soud prvního stupně konstatuje, že žalobcovo právo na ochranu vlastnictví před imisemi má základ ve vnitrostátním právu a jde o právo civilní povahy. Ve věci tedy byly splněny předpoklady pro posouzení nároku podle článku 6 odstavec 1 Úmluvy a bylo možno aplikovat stanovisko Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. Cpjn 206/2010. Existence nemajetkové újmy tak byla presumována a nebylo třeba prokazovat její vznik. Bylo také nutno zohlednit celou délku všech správních řízení, za která žalobce uplatnil nárok, nikoli jen prodlevy mezi jednotlivými procesními úkony správních orgánů. Jako základní částku za jeden rok řízení soud prvního stupně stanovil 15 000 Kč, tuto částku pak upravil způsobem uvedeným v odstavci 23 napadeného rozsudku a výsledná částka za jeden rok tak činí 18 750 Kč, tzn. 1 562,50 Kč za měsíc. Náhradu nemajetkové újmy pak soud prvního stupně přiznal žalobci za období od května 2015 do 10. 10. 2016 v celkové částce 27 066,50 Kč. Pokud se žalobce domáhal přiznání náhrady nemajetkové újmy za období od 10. 10. 2013 až 27. 4. 2015 v tomto rozsahu soud prvního stupně řízení zastavil pro překážku věci pravomocně rozhodnuté v souladu s ust. § 159 a) odst. 4 a § 104 odst. 1 o. s. ř. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst. 2 o. s. ř., když vyšel z toho, že celkový nárok žalobce činil 129 682 Kč, žalobce byl úspěšný co do částky 67 550,50 Kč a neúspěšný co do částky 62 131,50 Kč a má tedy právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 5 % (po odečtení neúspěchu ve věci od úspěchu). Výši nákladů řízení pak soud prvního stupně řádně odůvodnil v odstavci 31 napadeného rozsudku. Současně soud prvního stupně přezkoumal i důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu ust. § 150 o. s. ř., avšak důvod pro moderaci rozhodnutí o náhradě nákladů řízení z pohledu ust. § 150 o. s. ř. neshledal.

7. Odvolací soud nemá žádných výhrad vůči skutkovým zjištěním soudu prvního stupně ani

právnímu hodnocení věci. Jako nedůvodné hodnotil odvolací soud námitky žalované ve vztahu k aplikaci článku 6 odstavce 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a stanoviska Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. Cpjn 206/2010, pokud jde o právní posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy. Odvolací soud se v tomto směru ztotožňuje se závěry rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. 2. 2017 sp. zn. 30 Cdo 5103/2015, ve kterém Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací dovodil, že „na případ účasti vlastníka sousední nemovité věci ve stavebním řízení o vydání stavebního povolení dopadá článek 6 odstavec 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a tudíž je nezbytné posuzovat přiměřenost jeho délky jako celek ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb. ve znění pozdějších předpisů“. V tomto řízení Nejvyšší soud České republiky řešil otázku, zda ve vztahu k vlastníkovi sousední nemovité věci dopadá na stavební řízení článek 6 odstavec 1 Úmluvy a tedy zda lze na posuzované řízení aplikovat závěry uvedené ve stanovisku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011 sp. zn. Cpjn 206/2010. Nejvyšší soud České republiky vycházel z toho, že stavební úřad před vydáním stavebního povolení posuzuje případné námitky souseda, přičemž rozhoduje o tom, zda námitky jsou či nejsou důvodné, tedy zda povolovaná stavba povede či nepovede k imisím ve smyslu § 1013 obč. zák. resp. § 127 obč. zák. Jde tudíž o právo soukromoprávní povahy, které má svůj základ ve vnitrostátním právu a v případě vlastníka sousední nemovitosti tak na stavební řízení dopadá článek 6 odstavec 1 Úmluvy a tudíž jeho délku je nezbytné posuzovat jako celek ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona o odškodnění podle kritérií uvedených v § 31 a) odst. 3 tohoto zákona a vyložených ve Stanovisku.

8. Pokud jde o nárok žalobce na náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech na právní zastoupení ohledně jednotlivých úkonů označených žalobcem v žalobě má odvolací soud za to, že i v tomto ohledu postupoval soud prvního stupně správně. Žalovaná vznášela výhrady vůči účelnosti vynaložení některých soudem prvního stupně akceptovaných úkonů právního zastoupení konkrétně uvedených v odvolání. Tyto námitky žalované považuje odvolací soud za nedůvodné. Úkon pod bodem 3 je odvolání proti rozhodnutí o přerušení správního řízení z 5. 11. 2013, úkon pod bodem 18 je jednání s klientem dne 27. 1. 2015 věci konzultace před sepisem odvolání proti rozhodnutí o přerušení správního řízení z 27. 1. 2015. Tyto úkony lze považovat za úkony vedoucí k nápravě nesprávného úředního postupu. Úkon pod bodem 5 je jednání s klientem, které se týkalo žádosti o opatření proti nečinnosti, úkon pod bodem 6 je žádost o opatření proti nečinnosti ze 7. 2. 2014, úkon pod bodem 30 je návrh na postoupení věci z důvodu vhodnosti z 27. 3. 2015, úkon pod bodem 31 je jednání s klientem dne 30. 4. 2015 – konzultace týkající se jednání úřednic a úkon pod bodem 32 je právní posouzení se shrnutím pochybení pracovnice úřadu. I tyto úkony lze považovat za účelně vynaložené na nápravu nesprávného úředního postupu. Úkon pod bodem 33 je námitka podjatosti ze 4. 5. 2015 a i úkony pod bodem 38, 39 a 40 se týkají vznesené námitky podjatosti (odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti z 1. 6. 2015, odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti z 20. 10. 2015 a odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti z 23. 2. 2016). Podle názoru odvolacího soudu je nerozhodné, zda a do jaké míry byl žalobce v odvolacích řízeních, která se týkala námitky podjatosti, úspěšný, podstatné je, že se jednalo o procesní úkony, které mohly vést k nápravě nesprávného úředního postupu.
9. Odvolací soud se ztotožňuje se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně, pokud neuznal žalobcem uplatněný nárok na náhradu škody ve vztahu k úkonům právní služby, které se vztahovaly k šetření Policie České republiky anebo se týkaly podání veřejnému ochránci práv, včetně účasti na jednání u veřejného ochránce práv a cestovního k těmto jednáním. V tomto směru odvolací soud odkazuje na správné a vyčerpávající odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Správným je rovněž výrok IV rozsudku soudu prvního stupně, jímž soud prvního stupně zastavil řízení o nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy za období, o kterém bylo ve vztahu k nemajetkové újmě rozhodnuto v předchozím řízení rozsudkem Okresního soudu v Tachově ze dne 21. 7. 2016 č. j. 4 C 45/2015-52. I odvolací soud má za to, že v tomto směru není rozhodné, jak žalobce v předchozím řízení vymezil období, za které požaduje náhradu nemajetkové újmy,

rozhodující je, za jaké období mu tato náhrada nemajetkové újmy byla předchozím rozsudkem, tj. rozsudkem Okresního soudu v Tachově ze dne 21. 7. 2016 č. j. 4 C 45/2015-52 přiznána.

10. Pokud jde o odvolací námitky žalobce proti výroku V rozsudku soudu prvního stupně, odvolací soud tyto námitky neshledává důvodnými. Odvolací soud souhlasí s právním názorem žalobce v tom směru, že v situaci, kdy žalobce ve sporu o přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu prokáže základ svého nároku, avšak přiměřené zadostiučinění mu není přiznáno v jím žalované výši, uplatní se při rozhodování o náhradě nákladů řízení § 142 odst. 3 o. s. ř., tzn. i když byl žalobce jen částečně úspěšný, soud mu přizná náhradu nákladů řízení v plném rozsahu, jestliže rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. V projednávané věci byl však žalobce, pokud jde o nárok na přiměřené zadostiučinění, úspěšný jen zčásti z toho důvodu, že ve zbývajících částech nároku bylo řízení zastaveno pro překážku věci rozsouzené. Z tohoto důvodu nelze ve vztahu k žalobcem uplatněnému nároku na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu aplikovat ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. stran rozhodování o nákladech řízení, nýbrž na místě je aplikace § 142 odst. 1, jak uvažil soud prvního stupně. Ve vztahu k nároku na náhradu škody byl žalobce rovněž úspěšný jen částečně a rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení (výrok VI) tak odpovídá výsledku řízení i ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. V podrobnostech odkazuje odvolací soud na správné a vyčerpávající odůvodnění výroku V soudem prvního stupně.
11. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o. s. ř., neboť žádný z účastníků nebyl v odvolacím řízení zcela úspěšný. Žalobce byl neúspěšný co do částky 62 131 Kč (výroky II, IV), žalovaná byla neúspěšná co do částky 67 550 Kč (výroky I, III). Jedná se tedy o zhruba stejný poměr úspěchu a neúspěchu v odvolacím řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně k Nejvyššímu soudu České republiky, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Plzeň 25. 9. 2018

JUDr. Lubomír Fiala v. r.
předseda senátu